

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

NUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS VNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atassats 20 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fera de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

SORPRESA

—¡Atrapada *infumanti!*...

DONIZETTI

Nasqué 'l 1797, morí 'l 1848, á cinquant' anys cumplerts. Un sigle ha passat desde son naixement y la meytat de un sigle desde la séva defunció, y no obstant, encare avuy s' aplaudeixen algunas de las óperas de son extensíssim repertori: *La Favorita*, *Lucía di Lamermoor*, *Lucrezia Borgna*, aquestas tres seguidament y mes que totas las altras: de tant en tant, y segons en quins teatros, *La Linda de Chamounix*, *Poliuto*, *D. Pasquale*, y l' *Elisir d' amore*... y á Fransa *La figlia del regimento*, mes que cap. Desde 'l séu estreno, que tingué efecte l' any 40 fins al 96 á París solzament se'n portavan donadas 924 representa-

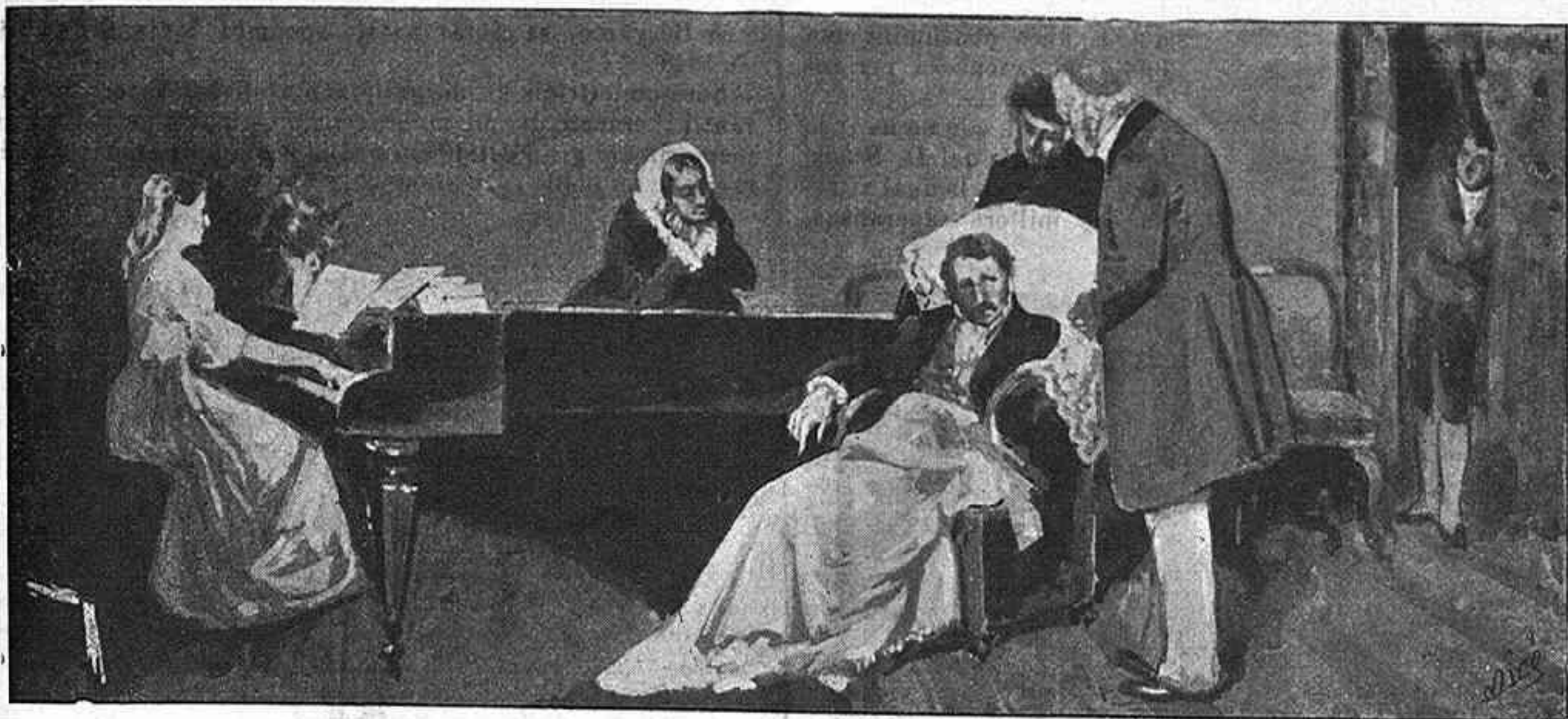
cions.

Podrá, donchs, discutirse la música de Donizetti á la llum dels nous horizons que ha anat invadint l' artístich dramátich, y fins podrá posársela molt per sota de lo que valen y significan las tendencias novas; pero obrant ab justicia, no podrá negarse qu' en los seus temps, en l' época de la melodia y del *bel canto*, sigué 'l séu autor un *charmeur* del públich y un afortunat conquistador de la popularitat y de la gloria.

Per consegüent la ciutat de Bérgamo que 'l conta entre sos fills s' honra á si mateixa al celebrar ab espléndidas festas lo centenari de son natalici. Fill de un pobre forner, nasqué en lo subterrani de una casa de bona apariencia. «Allá vaig veure la sombra, millor que la llum» diu ell mateix en una carta sumament expansiva com totas las qu' escrigué durant lo curs de la seva vida. Son pare estava empenyat en fer d' ell un arquitecto, y ell resolt á ser advocat, y no obstant sigué músich á penas se revelaren sas portentosas facultats. Dos mestres tingué: l' alemany Mayr á sa ciutat natal y l' italiá Mattei á Bolonia. Durant sos estudis sa facilitat era tan gran, que en una hora ó cinch quarts compongué una hermosa sinfonia per piano: y sa retentiva tan extraordinaria, tan fenomenal, que li bastaren tres audicions de una ópera en tres actes de son mestre Mayr, qual partitura reclamava aquest en va del empresari, per reconstituhirla sense faltarhi ni una nota. Ab aquest acte portentós, la memoria de Donizetti s' anticipá al fonógrafo.

Estava de Déu que no podia viure en pau ab lo seu pare, 'l qual un cop se 'l vejé músich s' obstinava en que havia de guanyarse la vida donant lliçons: lo jove Gayetá somiava 'ls éxits teatrals, y tant per amunt arribaren las qüestions ab sa familia, qu' en un rapte de desesperació sentá plassa de soldat. Vestint l' uniforme estrená á Venecia sas dos primeras óperas, que si no sigueren dos grans éxits revelaren sas felissas disposicions y mogueren á alguns esperansats en lo talent del jove compositor á redimirlo del servey.

Molt escrigué desde llavoras: componia sas óperas á raig al calor de la improvisació, fent gala de una facilitat y una soltura assombrosas; pero no trobá l' éxit ruidós que ambicionava fins el any 31, ab l' *Ana Bolena*, estrenada á Milán. Rossini, quals petjadas havia procurat seguir al donar sos primers passos, s' havia retirat, jove encare, després del éxit colossal del *Guillermo Tell*: Bellini entussiasmava al públich ab sas inspiradas creacions; pero la mort l' amenassava, com de fet, sucumbí quan tot just havia complert 26 anys. La retirada de l' un y la mort del altre asseguraren á Donizetti, durant molt temps lo ceptre del art musical dintre de l' escola italiana. Ab Bellini tingué ocasió de lluytar noblement, sense enveja, pero si ab emulació y sigué vensut. Casí á un mateix temps s' estrenavan á Pa-

LOS ÚLTIMS MOMENTS DE DONIZETTI. (Quadro de Ponziano Loberini.)

ris *Los Puritans* de Bellini y *Marino Faliero* de Donizetti, y aquest darrer pagà la festa. Y es que si Donizetti posseïa mes manya, mes tècnica, mes facilitat, l' autor de *La Sonàmbula* estava dotat del *quid divinum* de la inspiració.

Lo que mes sorpren en Donizetti es la séva facundia inagotable. Durant molts anys visqué a sou del empresari Barbaja, que havia de ser una especie de escanya músichs, puig lo comprometé a escriure anualment quatre óperas, dos d' ellas bufas y las dos restants serias, per un preu miserable que a penas li bastava per viure. Lo compositor, obligat a buscar-se un suplement a forsa de treball, a mes de las quatre que tenia compromesas n' escribia d' altres per distintas empresas. Mentida sembla que no s' agotessen sas facultats creadoras.

Be es veritat que ningú com Donizetti era capás d' escriure un' aria, un día que menjava ab uns amichs, en lo curt temps qu' emplearen los criats en abocar la sopa, ó una pessa entera que havia de donar la volta al mon, trobant-se de sobre-taula, després de un copiós banquet. Y aixís y tot, obtenia tot sovint éxits ruidosíssims y tan duraders com el de *Lucia di Lamermoor*, *Lucrezia Borgia* y altres.

La *Lucrezia*, estrenada a Milán l' any 33, l' escrigué en 24 días per treure de compromís al séu amich Mercadante, qui havent rebut diners anticipats per donar una ópera a certa empresa, se trobava malalt, sense poder cumplir. Onze días no més necessitá per escriure sa celebrada ópera bufa *D. Pasquale*, y n' hi bastaren vuit pera compondre sa *Maria di Rohán* tan aplaudida... y aixó que ja llavoras se sentia malalt de mort.

Aquesta pasmosa aflluencia artística que hauria pogut valerli una fortuna, corria parellas ab lo séu desinterés, ó millor dit ab lo séu descuit en materia de diners, tant es aixís que cedi la *Lucia* a un editor per 2,000 liras, y la famosa *Favorita* estrenada a París, a un altre per 3,000 franchs. Negocis identichs als de n' Zorrilla ab son *Don Juan Tenorio*.

Donizetti era un romántich, plé de bondat, de generositat, d' optimisme, d' afeció a tots los séus colegas, tant als que considerava que valian mes que ell, com als que valgüessen menos. Havent assistit un día com a simple espectador al estreno de una ópera de Fioravanti y sabent que la funció havia de aplestar-se, per estar l' apuntador borrarxo com una sopa, ell espontáneament se ficá a la conxa y apuntá tota l' ópera. En un altra ocasió se prestá a tocar lo contrabaix desde l' orquesta, en obsequi de un jove y desconegut compositor napolità, del qual s' estrenava un' ópera. —Per Rossini sentia mes que amistat veneració: a n' en Verdi qu' en los últims temps de Donizetti comensava a brillar, li dispensava la mes carinyosa benevolencia.

Aixís donchs, com a home lo mateix que com a compositor se fá igualment estimable, com lo representant mes genuí de una generació que no conegué las baixas miserias de la vida prosaica.

Tingué Donizetti un amor ab l' hermosa Virginia Vasselli, de la qual ne feu la séva esposa. Si alguna cosa somniava eran los goigs

de la llar tranquila iluminada ab los vesllums de la gloria, pero aquesta pura ilusió de la séva ànima s' desvanesqué com fum ab la mort prematura de la séva dolça companyera. Desde llavoras la melancolia s' apoderá del séu cor, y buscant l' olvit per las sevas penas, s' entregá de plé al aturdimient de la vida aventurera *zingaresca*, com diu ell mateix en una de sas cartas. Buscá 'ls amors fácils y la satisfacció de passións momentáneas, y aixó y l' excés de treball, minaren terriblement la séva salut.

Pero fins en aquestas desviacions del seu humor apacible, trobava motius de vegadas per exercir l' art que havia de immortalisar-lo. Aixís, l' últim acte de *La Favorita* l' improvisá en una nit de febre, esperant la visita de una dona frívola que preferí anar a un ball, en lloch de reunir-se ab ell, com li havia promés. —Quan, sortint del ball, se presentá a casa de Donizetti, lo trobá adormit sobre 'l piano, en qual teclat acabava de donar vida a una de sas mes grans inspiracions.

En mitj de aquesta vida de desordre ¡quants afanys, ¡quantas emocions!... Triunfos franchs a París com ei de *La fille du regiment*, seguits de fredors inexplicables com la de las primeras representacions de *La Favorita*: a Viena, l' ovació delirant ab motiu de *Linda di Chamounix*. Durant algun temps regatejant las condicions pera ocupar la plassa de director del Liceo de Bolonia, que li havia sigut oferta, y tot de un plegat trobant-se ab que l' Emperador de Austria l' omplia de honors y de dons concedintli 'l mateix destino que havia desempenyat Mozart a la Cort imperial. Continuos viatjes a París, a Italia y a Austria, en una época en que 'l viatjar no era gens fácil... y éxits y decepcions y sotragadas de que se 'n ressentí son sistema nerviós tan excitat com gastat. No es extrany

MONUMENT A DONIZETTI, QUE HA DE ERIGIRSE A BÉRGAMO. (Projecte de F. Jeroce.)

que s' anés consumint com una candela encesa per sos dos extrems.

Li doná un cop de mort lo fracás á París del *D. Sebastiano*, ópera en la qual xifrava sas millors esperansas.

Encare que l' públich aplaudí l' obra sense empero mostrar un gran entusiasme, la crítica periodística la destrossá sense compassió. Per aixó escribia Donizetti: «*D. Sebastiano*

m' uccida.» — Y com si no bastés aquest contratemps, també fracassá á Nápols la *Caterina Cornaro*, l' última de las 64 obras qu' en l' espay de 25 anys havia donat á l' escena. Ocorregué aquesta catástrofe 'l dia 14 de agost de 1844.

Y no escrigué ja mes, perque materialment li fou impossible. Estava malalt sufria insomnis terribles, á las nits queya del llit de cap á terra. Ell mateix no 's donava compte de lo que li estava passant. Poch á poch s' aná apagant la seva rahó que mes que una llum havia sigut sempre una pira devoradora. Ni en la casa de salut de Ivry (París), ni després en lo seu país natal ahont lo trasladeren, lográ referse.

Després de la demencia vingué la parálisis, la mort lenta, l' anulació gradual de la seva existencia física, conseqüentiva á la de la seva inteligencia.

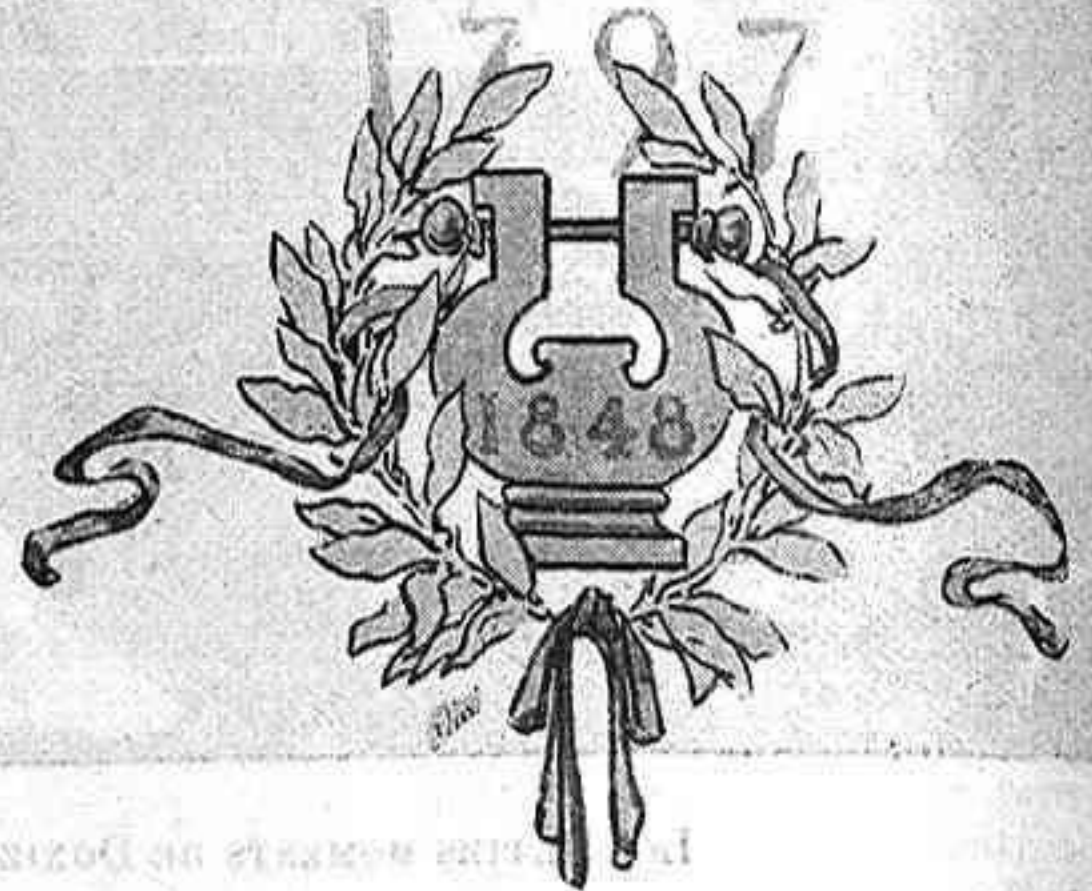
BÉRGAMO.—Palau Scotti, ahont morí Donizetti.

Postrat en un silló, sa mirada vaga y apagada no s' animava may, ni davant dels amichs mes íntims, companys dels goigs y expansions de la seva joventut, que anavan á visitar-lo, ni al tocarli en lo piano los fragments mes admirables de sas propias creacions, que tantas emocions li havian produhit en mitj de sos triunfos. Ni un raig de llum durant los quatre anys que tingué de duració sa terrible malaltia. ¡Y ell, qu' en los primers embats de sa dolencia, ab tant afany la demanava!... «¡Llum, llum—exclamava desesperat—ó la de Deu ó la de las llantias y dels ciris!

A Bérgamo, sa ciutat natal, sucumbí 'l dia 8 de abril de 1848.

Sos compatricis s' enorgulleixen ab lo seu recort, preparantli l' erecció de un monument, destinat á perpetuar la memoria del gran compositor al mateix temps que l' admiració de un poble entusiasta.

P. DEL O.

A UN ANGEI.

(Imitació)

Tú que vetillas los grats somnis
de la que 'm va robá 'l cor:
aquella hermosa morena
d' ulls brillants y parlar dols,
de cabells rissats y negres...
la Pilar dels méus amors;
quan dormida dins sa cambra
l' acótxas molt silenciós,
extenent tas blancas alas,
de ma part fes, amorós
en sa riallera boca
lo més tendre dels petons.
Si te 'l torna al deixondarse,
vina á mon llit, ple de goig;
y encar' que dormint me trobis,
pots interrompre 'l méu son,
que vull xuclar dels teus llabis
la dolcor dels seus petons.

S. BORRUT Y SOLÉ.

SA MAGESTAT L' ADROGUER

¿Vostés tenen criada? Donchs ja estém entesos. De fixo que coneixen la magestat de qui parlo y que mes de quatre vegadas han tingut ocasió de sentir lo pes de la seva autoritat.

Lo poder del adroguer—suposant sempre que vostés tenen criada—es lo mes irresistible dels poders coneguts. La seva tirania es d' un género tan absolut que contra ella no hi ha apelació possible ni recursos ni protestas que valguin.

A un rey déspota, se 'l destrona per medi de las armas; si un jutje 'ns atropella, tenim la salvaguardia del Tribunal Suprém; quan un bisbe desconeix los nostres drets, acudim al papa...

Sa magestat l' adroguer no te rey que 'l mani, ni papa que l' excomuni, ni poder que se li imposi. ¿Ho ha ordenat ell?... Donchs no cal que 's moléstin: ha de ser lo qu' ell ha manat, y no hi ha mes remey que callar y cumplir las sevas disposicions.

La criada que vostés tenen... es la criada de vostés. Vostés la mantenen, vostés l' allotjan, vostés la pagan. Pero aquí s' acaban els seus drets. De tot lo demés es l' adroguer qui se 'n cuida.

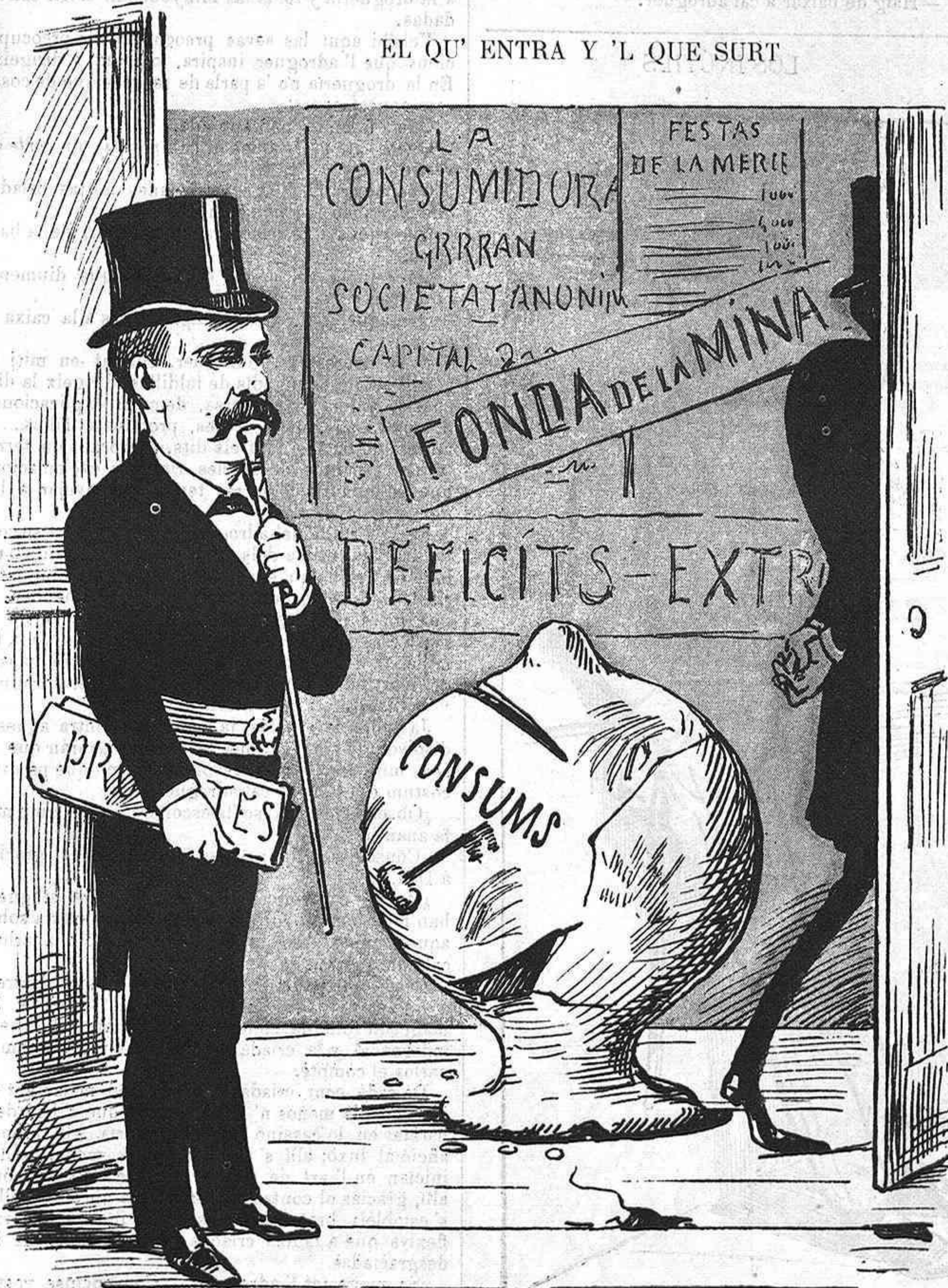
L' adroguer la governa, l' adroguer l' aconsella, l' adroguer la fa anar, l' adroguer la fa venir, l' adroguer la maneja ab tota la omnipotencia del seu poder absolut...

Y jay de vostés si un día gosan á insubordinarse contra aquesta tiranía y llensan el crit de ¡Abaix l' adroguer!.... Ja poden comensar á despedirse de la criada... si es qu' ella 'ls dona temps de ferho y no 'ls guanya per má.

En la droguería la criada hi te 'l cassino, l' academia, la bolsa y 'l gabinet de consulta. Allí s' veu ab las sevas amigas; allí apren las martingalas de la *Perfecta Menegilda*; allí s' entera de la puja y de la baixa dels salaris; allí, en fi, conta las sevas penas, esbrava las sevas iras y reb las necessarias instruccions pera sortir ayrosa de tots los apuros y resoldre prácticament tots los conflictes.

Las vintiquatre horas del día, una criada una

EL QU' ENTRA Y 'L QUE SURT

—Sóls hi han estat un trimestre, y, reparéu ¡tot net!....

Si tardo un xich més, no trobo ni claus á la paret.

mica regular las distribuheix per lo general d' aquesta manera:

Vuyt per dormir, quatre per anar y venir de la plassa, dugas per fer alguna coseta á casa dels amos... y tot lo restant per estarse á cal adroguer.

Vostés no sabrán cóm s' ho arregla; pero tot lo sant día la trobarán inventantse pretextos per baixarhi. Ara li falta sal, ara pebre, ara terra d' escudellas, ara una cabessa d' alls, ara una llimona. Y, no hi ha mes....

—Haig de baixar á cal adroguer.

LOS INÚTILS.

—¡Dichosas fiestas! ¡Y qué cansat queda uno!... ¡Ocho días seguits... sin hacer res!;

—¿Pero no hi ha anat fa cinch minuts?—li preguntan vostés.

—Llavoras era per safrá—'ls respon ella, girantse de cara á la paret y cargolantse una punta de davantal ab ayre de tant se me 'n dona.

—Y ara ¿per qué hi baixa?

—¡Per especias!—

Hi baixa per especias; pero s' hi está tres quarts ben bons... y torna sense las especias y ab la noticia de que 'l día del sant del adroguer hi haurá ball á la droguería y *totas* las minyonas hi están convidadas.

Vels'hi aquí las sevas preocupacions; preocupacions que l' adroguer inspira, fomenta y dirigeix. En la droguería no 's parla de res més que de cosas com aquestas:

Que á fulana l' han apujada.

Que á sutana 'ls amos li han regalat un corte de vestit.

Que mengana s' ha comprat unas mitjas caladas que li arriban fins no sé ahónt.

Que aquesta te relacions ab un fadrí de la barbería.

Que aquella vol mudar de casa porque diumenje no la van deixar sortir.

Que aquella altra ja té dugas unsas á la caixa d' oros....

Y sa magestat l' adroguer, colocat en mitj d' aquell aixám bellugadís de faldillas, dirigeix la discussió, anima la conversa, demana explicacions, dona consells, dicta ordres, pronuncia fallos... y allarga de tant en tant els dits, provocant un terratremol espantós de xiscles, riallas y exclamacions que en quant á color res tenen qu' envejar á las monjetas tendras.

En la tertulia del adroguer se sab tot y tot se conta. La vida íntima dels amos es exposada allí ab un luxo de detalls qu' encantaría á qualsevol miniaturista. Lo que diuen, lo que fan, lo que beuen, lo que menjan, el gènit del amo, los defectes de la mestressa, las interioritats mes reservadas de la familia... tot se descapdella sobre 'l mármo lllapissós del mostrador, entre las interjeccions del adroguer y 'ls disbaratats comentaris del coro....

Ja poden fer vostés, ja poden dir contra aquesta disolvent assamblea: mes fácilmente lograrán que la seva minyona deixi de respirar, que no que perdi la costum d' estarse á cal adroguer.

¿Observacions? Ni se 'ls escoltará... ¡Ves quín mal fa ananthi!

¿Consells?... No necessita 'ls de vostés, gracias á Deu.

¿Ordres categóricas y severas?... ¡Ara sí que l' han feta bona! ¿Quí son vostés per manarla sobre aquest punt? ¿Ab quín dret la privarán d' anarhi á cal adroguer?....

Desde aquest moment ja están llestos. Entre l' adroguer y vostés, no hi ha vacilació possible. Sa magestat fulmina contra vostés el raig de la seva indignació, y la criada ve immediatament á demanarlos el compte.

De cada cent criadas que 's portan malament ab els amos, lo menos n' hi ha noranta que s' han desbaratat en lo cassino de la droguería. Allí prenen afició al luxo; allí s' enteran de las modas; allí s' inician en l' art de sisar y burlarse dels senyors; allí, gracias al contacte, á la barreja qu' entre ellas s' estableix, brota aquest esperit d' indisciplina irreflexiva que á tantas criadas ha pervertit y ha fet desgraciadas.

¡Sa magestat l' adroguer!.... Convéncinse vostés de que pocas tiranías hi ha tan funestas com la seva. No 'n té prou ab sofisticarnos los artículos que 'ns ven; no li basta donarnos nou unsas per una

lliura: ens ha de portar la guerra á domicili, corrompentnos é insubordinantnos las criadas.

Los adroguers decents—en tot hi ha excepcions—ja 'm dispensarán; pero 'ls drets de la veritat son avants que tots los respectes humans y tots los taulells de la terra....

¿Saben que penso devegadas?

Que aixís com hi ha adroguers que sobre la porta del establiment hi posan lletreros que diuen: *La Garantía, La Pureza, La Formalidad, La Confianza*.... n' hi ha algun que sense pecar de inmodest podria molt bé posarhi: *La Sinvergüenza*.

A. MARCH.

MOSAICH

Si es que vols seguir la ruta
de l' art cómic, Concepció,
lograrás ser sens disputa,
del teàtro una reputa-
ció

Ton nom junt ab el méu, bella Maria,
en la soca de un arbre vaig grabá,
y va partirlo un llamp al mateix dia....
¿Será enveja del Cel, ó qué será?

Quan contemplo tos ulls y ta boqueta,
y la sal que tú escampas caminant,
fas pensar-me, y es cert, bella Carmeta,
que de més macas n' hi han.

—¿Qué farías, Albert, si jo 'm moria,
ja que m' estimas tant, segons dius tú?
—Estich casi segú que ploraría....
que 't faria enterrar n' estich segú.

Ahir vaig treure al noy d' aquell colégi....
; Vaya un mestre que hi ha més animal!
Figuris qu' els alumnos los hi ensenya
mot per mot lo qu' es una *horisontal*.

LOS HOMES DEL DIA

PERE LLIUPELLA Y RIERA

Notable avicultor gironi y autor de diversas obras sobre materias agrícolas; propietari de *La moderna incubadora*, á Riudellots de la Selva, lo primer establiment d' avicultura de Catalunya.

¿Quina carrera deu ser
la que cursa la Maria,
que no ha tingut de comprar
més llibres qu' una cartilla?

ROSSENDO PONS.

TORNEMHI!

Fa....¿qué deu fer d' aixó?... Tres mesos. L' Ajuntament, vell sortia per una porta y 'l nou entrava....

Van prométrels un brenar... y van darlos una dutxa.

per la mateixa. A casa la Ciutat hi havia un moviment de cent mil dimonis.

«Tot s'anava a arreglar! Tot! Lo programa dels nous era hermosíssim:

«Urbanisarém la plassa de Catalunya.

»Extirparém la mendicitat.

»Organisarém la beneficencia.

»Farem creixer la recaudació de consums.

»Acabarém el desvío de la riera de 'n Malla...»

No deyan: «Lligarém los gossos ab llangonissas» perquè d'aixó dels gossos n'està encarregat lo carretó, y als Ajuntaments no 'ls agrada may ficarse en lo que no 'ls pertoca.

Però ¿que tot alló del programa anava de veras?... ¡Vaya si hi anava!

Ben clar ho deyan els diaris de la casa:

«Las grans condicions que adornan al senyor Coll y Pujol... Las especials aptituds dels individus que empunyan las varas de tinent d'arcalde... L'absoluta necessitat de que aquest Ajuntament no imiti la conducta del anterior...»

Perque es de notar que en el programa del Ajuntament anterior hi figurava:

La urbanisació de la plassa de Catalunya.

La extirpació de la mendicitat.

La organisió de la beneficencia.

L'augment de la recaudació de consums. Y

L'desvío definitiu de la riera de 'n Malla...

Y d'aquestes cinch promesas no n'havia cumplert una sola.

Però aquest cop no se'n aniria tot en paraulas. Ara veuríam lo qu'és tenir un Ajuntament de superior qualitat!

Bueno. L'arcalde ja ha dimittit. Los individus qu'empunyan las varas de tinent d'arcalde las han deixadas. L'Ajuntament des-cansa...

«¿Qué ha fet fins ara?» Res. Lo programa, 'l famós programa que ab tant soroll de bombo y platerets havia passejat per Barcelona, queda tan verge com lo día que 's va publicar: ningú l'ha tocat.

Sort, per xó, que 'l nou arcalde sab ahont té la mà dreta y está disposat a anar a endavant costi lo que costi.

«¿S'han de treballar, desseguida que rebí 'l nombrament! ¿Quin un lo senyor Collaso per adormirsel!

Lo programa ja 'l deuen conèixer:

«Urbanisació de la plassa de Catalunya.

»Extirpació de la mendicitat.

»Organisació de la beneficencia.

»Aument de la recaudació de consums.

»Desvío de la riera de 'n Malla.»

Naturalment: aixó no 's fa en una senmana ni en dugas.

DEVOTS ENTUSSIASTAS DE 'N KNEIPP (per M. MOLINÉ)

Sistema económic de curació per medi del aygua

De moment hi ha que procedir a la repartició de varas de tinent d'arcalde; després s'han de nombrar las comissions de Consums y de Mataderos; luego s'elegirán los inspectors dels Mercats...

—Y llavors comensarán a realisar lo programa?

—No senyors. ¡No corrin tant! Llavors encare s'ha de veure cóm estém de contractistas, quins empedrats hi ha per fer, quinas subastas s'han de preparar... una infinitat de cosas que no poden quedar endarrera.

«¿Que d'aquí un any ó dos caurá 'l govern y 'l Ajuntament se'n anirá a passeig y a Barcelona continuarém com avuy?»

«¡Millor! Aixís la corporació municipal que vingui no s'haurá de trencá 'l cap y podrá tornar a copiar lo programa:

«Urbanisació de la plassa de Catalunya.

- »Extirpació de la mendicitat.
- »Organisació de la beneficencia.
- »Aument de la recaudació de consums.
- »Desvío de la riera de 'n Malla...»

MATIAS BONAFÉ.

RÉPLICA

Sense ganas de querella que al fi faria escudella puig no diríam res nou, prego permeti «L'Esquella» la defensa a Clara Dou per una vegada y prou.

En Pepito Llaunís ofés, y picat l'Avi Riera

per defensarse be han pres com argument de primera l'un l'infantil—¡Jo no hi era!

l'altre l'antich—¡Tú ho ets més!

«Los dos motejant de faulas cassos que passen a cents, demostren no tenir taulas, y donan probas patents de ser tan rics de paraulas com escassos d'arguments.»

Del sexo que tinch duptant ensenyen els dos bastant ser més mal pensats que sabis, ja qu'en qualsevol moment ab una proba evident podria tapals els llabis.

Ab aixó Sr. Pepito cnydi 'ls embuts y res mes que 'n aixó no hi toca pito. Consti que no 'l necessito absolutament per res ni sentint caló per tres.

Y en quant a vos vell pansit val més qu'aneu a fer nonas; per lluytá aneu mal arnat y entornéu-vosen al llit qu'aixó de ficarse ab donas no está bé a la vostra edat.

Prou, donchs, y si acás La Esquella segueix posant mos escrits sens fer cas de vostres crits qu'en mon pit no farán mella, pegaré a la gent trapella sens por de grans ni petits.

¡No, no 'm farán por per are vostra rabia é instint pervers; jamay en prosa ni en vers 'm faréu baixar la cara, y cumplint sagrats debers vos diré la vritat clara!

Tant si us cou com si no us cou, tant si 'l ventre se us remou com si de pahirho us costa, sens témer vostre resposta al atach está disposta ploma en ma, la

CLARA DOU.

LLIBRES

POESIAS PREMIADAS, originals de FREDERICH SOLER (Pitarrá) ab lo retrato del autor.—Forman lo volúm IV de la Colecció selecta y a més de un cant dedicat a Catalunya, conté las següents: La creu del fossar, La Monja, Lo sagrament de 'n Jofre, ¡Avant! Los companys de Sertori, Neguit de rey, Lo mantell de la reyna, Lo baster del Esquirol, Lo pacte de Pedralbes, La ardina, La mort de Laletá, La cansó dels aucells, La bandera de Santr Eularia, Lo darrer gironi, Sibila, Lo Mercadal, La batalla de Ilerda, Lo fossar de las moreras, L'alzina del Mas, Las tres rosas y Lo torrent.

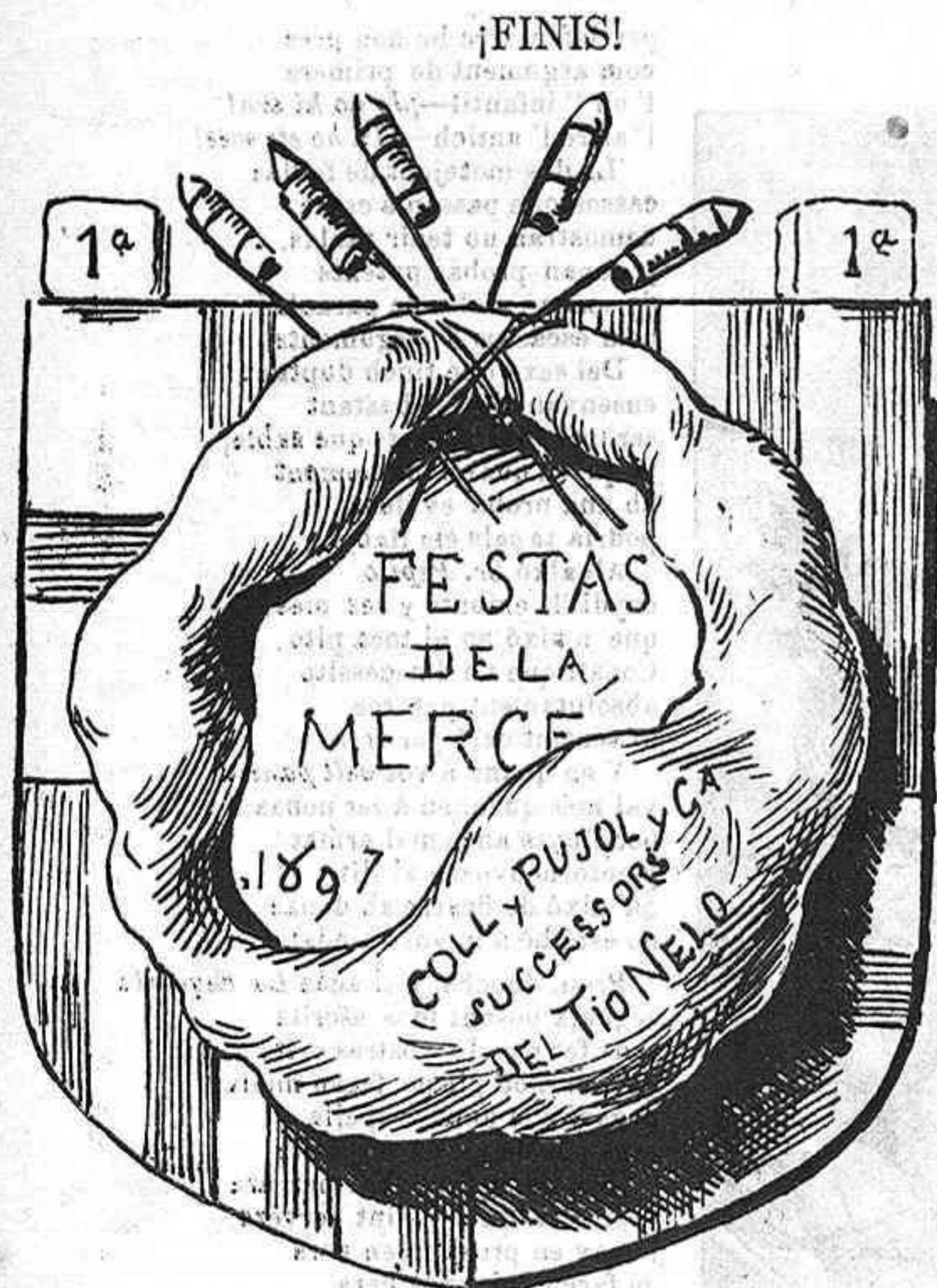
Totas ellas son prou conegudas per excusar l'elogi a que 's fan acreedoras.

ALTRES LLIBRES REBUTS.—Sempreviva. Lloa escrita en honor del malbaurat músich poeta en Joseph Anselm Clavé, per Eusebi Benages Cots, representada en lo teatro de la Ilustració obrera de Tarragona.

«Croquis del natural. Juguet cómic en un acte y en vers», original de Eusebi Benages Cots, estrenat al Teatro español de Barcelona, la nit del 10 de janer de 1886.

«Lo ninot de mallas, juguet cómic en un acte, escrit en vers per Lluís Millá, y estrenat en lo Teatro Progreso de Sant Andreu de Palomar lo 29 de agost últim.

«La Lola, parodia del popular drama La Dolorosa escrita en vers per A. Guasch Tombas y F. Dalmasas Gil, mú-

Síntesis de las fiestas.

sica del mestre Ricardo Giménez, estrenada en lo *Teatro de Novedats*, la nit del 21 de desembre.

RATA SABIA.

*
* *

En lo méu jardí
tinch una roseta:
no n' ha vista cap
de més encisera.

Al florir lo jorn
sa corola ondeja:
los purs raigs del sol
timidets la besan.

Despedeix envolts
perfums grats y essen-
[cias:
s' acoplan prop séu
las papallonetas.

De las altrás flors
ella n' es la reyna,
son rosat color
la fa sér més bella....

Mes ¡ay! gaya flor
l' invernada freda,
marcirá inclement
tas fulletas tendras.

Y de 'ls téus perfums
y alenadas tébias
restará tansols
pols flayrosa en terra.

Malhaja l' hivern
que marceix floretas
¡també ha de marcir
tas galtas vermelas!

FERRAN CANELLAS.

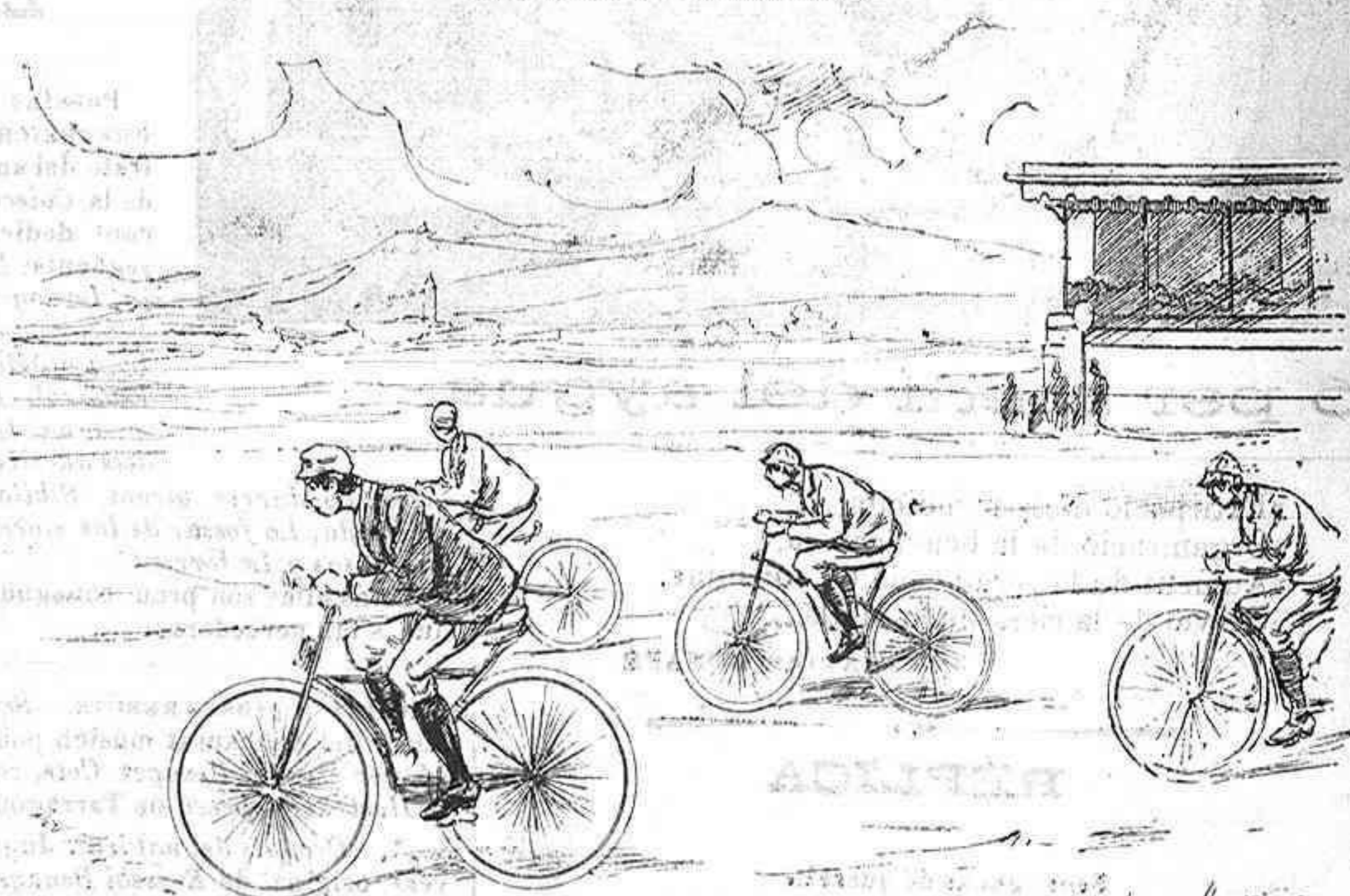
PRINCIPAL

Ab *Deliri de grandesas*, drama en tres actes, ha donat al públich la seva primera obra escénica 'l metje homeópata D. Joseph M.ª Nogué y Roca. La simpática acullida que la concurrència dispensá á la producció li feu abandonar lo pseudónim de Aussenon ab que s' havia anunciat en lo cartell, presentantse l' autor personalment al final de la representació á recullir los séus aplausos.

Constitubeix l' assumpto del drama la pintura de una familia que viu de l' apariencia, gastant un rumbo que no li correspon. Forma l' epissodi principal lo casament impremeditat de una filla ab un perdis elegant que no té un quarto y que després contrau deutes posant en grans apuros al séus sogres. Los apuros de diner motivan que un amich concurrent assíduo de la casa busqui á la senyora de qui n' estava enamorat feya mes de disset anys, oferintli una cartera ab bitllets de Banc de Espanya á cambi del logro de sos impurs desitjos. Y l' amich aquest no poguent vencer á la mare procura rendir á la filla, afavorint la fuga del seu marit á América. Corona aquest quadro de desditxas un atac de deliri que acomet á la senyora, soptat, indefinit, poch explicat, á pesar de ser obra de un metje, com á tal més apte sens dupte per curarlos en la vida real, que idoneo com autor dramátich per provocarlos en lo teatro. Per últim intervenen de continuo en l' obra uns parents que no deixan un moment de predicar al matrimoni extraviat, y que per últim al patentisarse que la rahó 'ls sobrava, procuran ampararlo.

Ab tals elements lo Sr. Nogué ha escrit un drama acceptable, una mica *terre á terre* com diuen los francesos; mostrant habilitat escénica en alguns fragments, y poca elevació dramática casi sempre. L' obra no vibra y per lo tant no conmov. Aquellas llástimas vulgars, prosaicas, basadas en la falta de diners y en la sobra de pretensions son més propias de la comedia que del drama. Aixís s' observa que 'ls autors que las han tractadas cómica y satíricament han

NOTAS CICLISTAS

La diversió es molt higiénica
pero d' ella lo que cou
es que un surt per fe exercici...
y se 'n torna ab un cap nou.

lograt millors efectes que 'ls que han incorregut en l' equivocació d' elevarlas al drama. Lo drama viu principalment de la passió, y aquell Tenorio escarransit, que després de dedicarse á la mare inútilment, busca á la filla, ni sent cap passió dramática ni pot inspirarla tampoch.

L' acte primer, senzill, ben proporcionat y de mera exposició, es en mon concepte 'l millor del obra: en los altres dos s' hi veu massa l' artifici, sobre tot en los efectes de las escenas finals. De totas maneras precisa reconèixer que 'l Sr. Nogué posseheix condicions no despreciables pel cultiu del teatre.

En l' execució s' notá en alguns actors poch domini del paper, falta de aplom y de seguretat y algú descuit. Salvém empero á la Sra. Mena que sigué una excepció. Per treure 'l degut efecte de una obra, precisa estudiarla molt y ensajarla moltíssim, fins á conseguir aquella armonía de conjunt, aquella fusió d' elements que transforman la ficció escénica en un trasunt de la vida y de la realitat. Aquest es lo secret per alcansar grans éxits fins ab obras d' aquelles que no s' portan l' oli.

ROMEA

Lo primer estreno de la temporada ha recaygut en una pessa del Sr. Godo titulada *La cocina de la Lola*, la cual no farà avansar un pas al teatre catalá. Es una de tantas. La pobresa y poca novetat del argument están en part compensadas per l' abundancia de xistes. L' autor sigué cridat á las taulas.

CATALUNYA

Seria curiós que 'l Sr. Jackson Veyan ens expliqués sincerament la génesis de las sévas elocubraciones del género xich. Crech qu' ell mateix se 'n riuria. Perque un las veu, y després de véurelas se queda pasmat de la séva falta de sindérisis. *El si natural* pertany al número de las produccions desatinadas, sense un rasgo felís que las realisi.

Diguém sòls, pera justificar la séva representació y fins si s' vol los aplausos ab qu' es rebuda, que la música del mestre Chapi val inmensament més que la lletra. Hi ha algunas pessas ben contornejadas, inspiradas en motius populars gallegos, mes dignes de un idili de la Pardo, que de la farsa insustancial y adotzenada de 'n Jackson Veyan.

EN LOS DEMÉS TEATROS

La troupe del Tivoli—Circo Equestre s' ha reformat ab nous elements com los Villas y en Wilfrid, que han trobat en lo públich molt bon aculliment.

En Vico s' ha despedit de Novedats. En una sola funció va representar *D. Juan Tenorio* y *Juan José* ¡Eche usted Juanes!—Pero ja ho deya l' anunci: «Con blusa y alpargatas inauguró la temporada, y con estas prendas quiere rematarla.» ¡Rematarla!... Bonich verb. Diguém, donchs á tall de flamenchs: ¡Olé, por las alpargatas y la blusa!

Dimecres va debutar en aquest teatre la companyia excéntrica de reals ilusionistas de Cesare Watry. 'N parlarém la senmana próxima.

Al Gran via s' está representant la sarsuela de espectacle *Trafalgar* exornada ab bonicas decoracions degudas al Sr. Urgellés.

N. N. N.

LA TORNADA A TURREYAS

(DIÀLECH)

—Donchs, Nasi: com han anat las festas de Bracelona?

—Molt remalament, Tresona creu que m' hay fastiguejat ¡Quin bullici! quin tragi de cotxus, carros, trenchvias! em sembla que estaré dias á tornar hi. Ja vaig dí als sinyós que per Nadal els fare enviá 'ls capóns,

no vuy tenir més rahons, ni exposarme á pendre mal
 ¿Quí 'm treurá may més de casa per 'ná á corre tals perills?
 ¡Cá! bé estich entre 'ls conills, la virám, els porchs y l' ase; y total per lo que han fet ¡vaya unas festas majors!
 nosatrus las fem millors y vivim en un poblet.
 Jo 'm deya: sent gran ciutat deurá haverhi un ball llubit, y buscava dia y nit pera trobar l' envelat, quan un dia aprop del moll vaig veure lo que buscava; pero quan al toldo entrava me sento agafar pel coll, y un sinyó 'm diu:—¡Ep! La entrada.—
 ¿Es á dir que fan pagar aquí per veure ballar?
 Jo al poble may n' hay pagada
 ¿Y ahónt se compra?—Va signarme á un sinyó del seu costat; y l' entrar al envelat quinze céntims va costarme; pro 't dich, noya, que n' hi ha un feix: jo 'm creya que allá hi ballavan y 'm trobo que hi ensenyavan....

—¿Aquells negres?

—Y ¡cá! un peix

molt pudent ¡y quina peste! sort que 'l nas me vaig tapar, y aixó molts ho van trobar per lo malló de la festa.
 —¡Y dels fochs, donchs, que me 'n diheu!
 —També fou una enganyifa y creu que treya la rifa qui 'ls anava á veure á peu.
 ¡Tafoy que lluny!

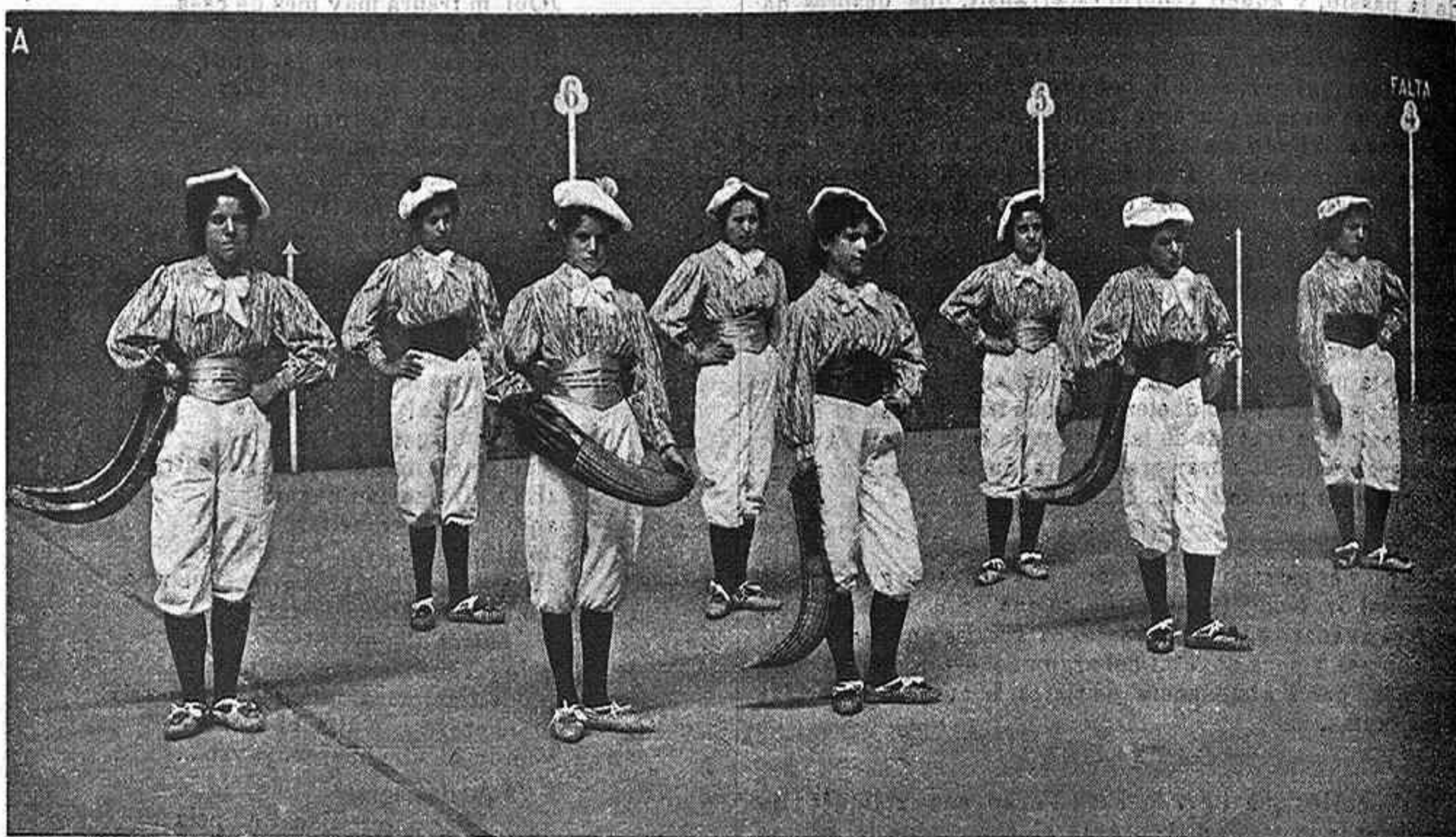
—¿Y 'ls bombers?

espliquévós ¿qué van fe?
 —Com hi ha nell ja va anar bé ¡vaya uns atrus pasteleros!
 Jo 'm creya que s' calaría foch á una casa, pro ¡cá! quatre cohets hi van cremá,

RECORTS DE LAS LLUMINARIAS

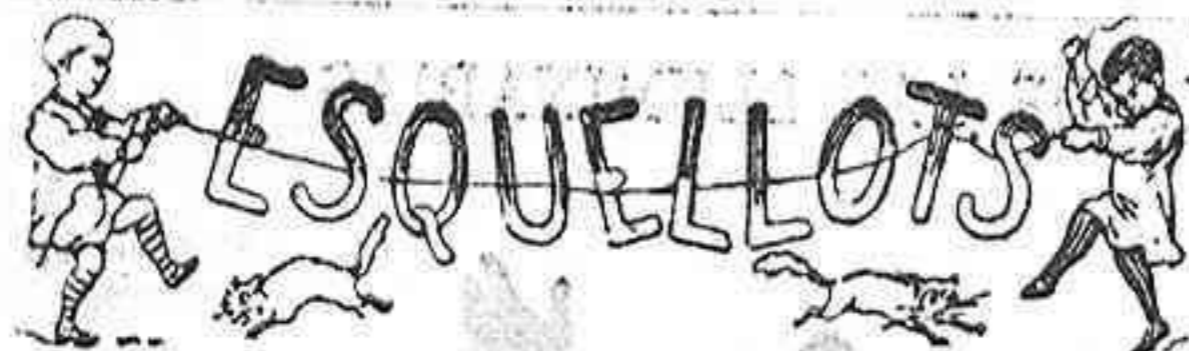
Una familia forastera iluminada pel monument á Colón.

Quadrilla de *Noyas pelotaris*, presentada al *Fronton Condal*.

y santa bona Maria.
Creume que 'm veig penedit
d' havé anat á *Bracelona*;
ab festa tan carrinclona
ja se 'n poden torná al llit:
molt *buata*, molta *tabola*,
empentas y trapitiadas
per veure moltes vegadas
¿Sabs lo qué? Un ase com vola.

L' AVE RIERA.

¡Barrabum!...

—¿Y ara, qu' es aquest soroll?

—Que volen que sigui, que han caygut els conservadors.

—Y ha pujat en Sagasta ¿veritat?

—Naturalment.

—Donchs pel cas com si no hagués succehit res, pero res enterament. Malament anavam y malament anirém, sino pitjor. ¿No li sembla?

—Repeteixo 'l mateix adverbí que avants: naturalment.

—Per lo que, tant tením com teníam, y crech que lo millor será que no 'ns ocupém mes de aquest assumpto.

**

Aquest diálech sostingut entre un servidor de vostés y una veu misteriosa pero clara, que repercuteix en lo fondo de la meva conciencia, com un eco fidel de l' opinió pública de Barcelona, m' obliga fins á cert punt á deixar de banda l' assumpto de la crisis. La inmensa majoría dels meus lectors, per sort ó per desgracia, (jo crech que per sort d' ells y per desgracia de la patria), no 's preocupan poch ni molt de que pugin els uns, ni de que baixin els altres.

Cumpleixis, donchs, la seva voluntat... y endavant las atxas.

Pero-en cambi 'ls que viuen á la sombra de la Casa Gran, els comparsas dels cassinos fusionistas y dels círculs conservadors, els que ab las sevas trassas y manyas lograren pescar un empleo dels uns, que 'ls altres se disposan á pèndre 'ls hi per cumplir compromisos pèndents... tota la faramalla dels vividors se troban afectats per la crisis, en un ó altre sentit, rebentla 'ls que pujan ab gran alegría y 'ls que cauhen ab inmens dolor.

Menos mal per aquells que saben aguantarse á despit del cambi d' arcáldes. Benaventurats mil voltas, que d' ells serán las brevas de la Pubilla. Y tot xupantlas veurán ab la major indiferencia la substitució de D. Joan per D. Joseph, mentres Barcelona en pes dirá:

—Vaja: los mismos perros con diferentes *collasos*.

No deixin de anar á veure l' exhibició dels projectes de cartells anunciadors de la próxima Exposició de Bellas Arts é Industrias artisticas. Los projectes se troban instalats en lo Saló de la Reyna regent del Palau de Bellas Arts. L' entrada es pública.

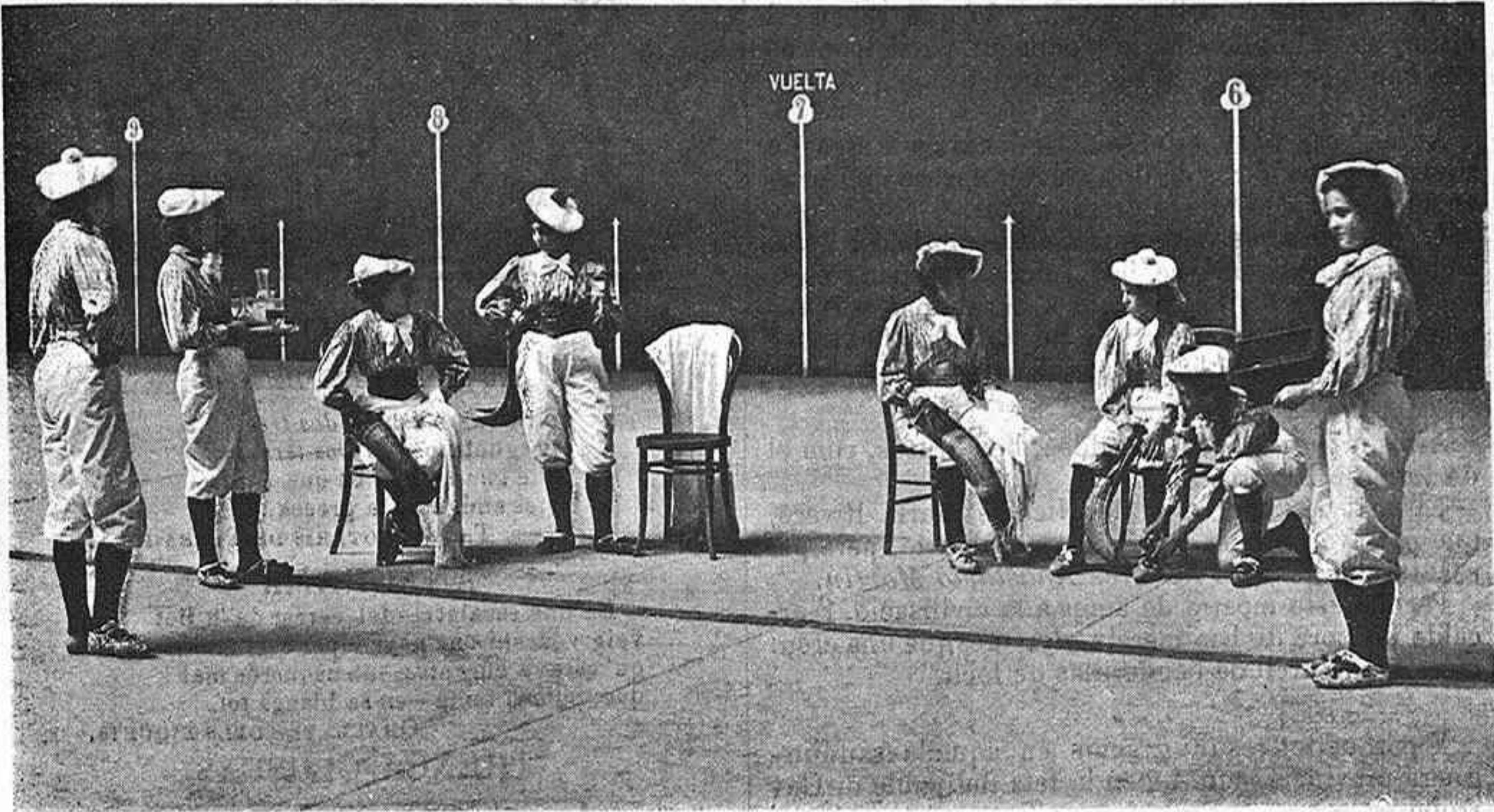
N' hi ha per tots los gustos: d' enginyosos y de adotzenats, de insignificants y de pretensiosos, dels que diuhen massa y dels que no diuhen res. En lo conjunt hi predominan las coloraynas vivas y rabiosas, de tal manera que al penetrar en la sala, lo primer que s' acut al enteniment es que 'ls nostres artistas, en un cas de compromís, saben vessar las ollas dels colors, sense deixarn'hi ni una gota.

En quant á gastar aquest rumbo, no hi haurá pintor de catres ó de regadoras, que no diga plé d' orgull: —Jo també 'n soch d' artista.

Salvant alguns projectes qu' están dibuixats á conciencia, una bona part dels demés, la veritat, no tenen dibuix.

L' imitació dels cartelistas extrangers está fent

LA PILOTA

(Inst. RUS, colaborador artístich de LA ESQUELLA.)
 Descans de las *Noyas pelotaris*.

horribles estragos, per quant molts dels que 'ls prenen per model, lo únich que saben fer es exagerar las sevas fantasías ó extravagancias, com volguent dir: — Nosaltres som mes modernistas que tots ells.

En lo ram dels cabells hi ha coses estupendas. S'hi veuen figuras ab lo cap d'estopa, ab encenalls de fuster, ab manyochs de blens y hasta ab manats de cordóns dels que serveixen per las sabatas. Diuen alguns que aquesta deformació resulta molt decorativa... pero á mí 'm sembla que més aviat resulta molt agafada pels cabells.

¿Y qué dirém de aquelles figuras quals contorns están totalment resseguits per una faixa negra ó de algún altre color? Aixó es una imitació servil de las tiras de plom que sostenen las figuras de las finestras de vidres de colors. Pero aixís com en las vidrieras las tiras aqueixas serveixen per sostenir las figuras, en una pintura decorativa tota de una pesa, las tals tiras ó faixas en lloch de servir, destorban.

De manera que lo que fan certs artistes no es *modernisme*.

Lo que fan es agafar lo rave per las fullas, lo qual es tant antich com los mateixos raves.

Sí un' altra vegada l'Ajuntament torna á organitzar una berenada infantil en celebració de las festas de la Mercé, será precís que als pobres nens de las escolas, además del pá, del tall de llangonissa, de la poma y de la mica de vi-ranci 'ls reparteixi un parayguas.

O de altra manera no tindrà mes remey que anunciar la festa ab lo títul de *Berenar sistema Kneipp*.
 O siga *Berenar y dutxa*.

En lloch preferent de aquest número dediquém un recort al immortal autor de *La Favorita*.

La premsa estrangera vá aquests días plena de anécdotas relativas á Donizetti. Una de las mes curiosas es la següent:

S'efectuava á París l'ensaig general del *D. Sebastiano*. En lo quint acte cantá en Borvilhèt la

barcarola: «*Pescatori della riva*.» La primera estrofa no produhí cap efecte; en cambi la segona provocá en los oyents un huracá d'aplausos. Y ja tením á la diva Stolz engelosida, disgustada, frenética. Aquell aplauso obtingut per un company li feu mal. Podia demanar al mestre que li escrigués una pessa apropósit pera lluhirse ella també. Pero no: lo que feu sigué exigirli terminantment la supressió de l'estrofa tan ruidosament aplaudida.—O be se suprimeix, ó no contin ab mí: lo qu' es jo no cantó. No quedá mes remey que compláurela. Donizetti, que ja llavoras se sentia gravement malalt ab una mica mes cau ferit de rabia. Sortí del teatro furios, picant de peus, donantse á tots los diables. Los seus amichs tingueren de ajudar-lo á pujar al carruatje... y després de aquest epissodi ja no feu res mes de bó.

L'anécdota anterior traduheix ab pasmosa fidelitat las horribles miserias que s'albergan entre 'ls bastidors de un teatro.

Lo pobre Donizetti que tot ho sacrificava al lluhiment dels cantants, havia de rebre capá la fi de ses días aqueix cop de gracia assestat capritxosament per una tiple engelosida.

Ara sí que comenso á creure que las desventuras de Cuba y Filipinas tocan al seu terme.

D. Jaume ha manat qu'en totas las iglésias de la diócessis se fassan rogativas pera la terminació de las guerras.

¿Rogativas?
 Ja plou.

Junt ab lo cobro de las contribucions, sembla que 'l govern de Madrit ha arrendat també l'explotació de la paciencia dels contribuyents.

Lo cas que vaig á referir sembla que ha passat á un gran número de personas.

Acuden aquestas ab los diners á las mans á las oficinas de recaudació á satisfacer lo que 'ls toca, y

allà 'ls diuen: —No 's troba 'l rebut, ja passarà un agent de l' empresa á domicili á ferlo efectiu.

Se 'n van los contribuyents... y lo que reben al últim, no es lo taló sino una papeleta participantlos que han incorregut en los recárrechs com á morosos.

Aquest cas vé repetintse diariament, y á mes de aquest alguns altres de un caràcter encare mes grave que relatan los diaris de la capital.

Lo que passa es verdaderament escandalós. Pero, ben mirat, se veurá que 'ls ciutadans espanyols á copia de pacient indiferencia s' han anat tornant una remada de bens; per lo tant no te res d' extrany que hi haja sempre qui 'ls esquili.

Aixís m' agradan els arcaldes, ben brutos, com el de Lora de Río (Sevilla).

El qual ha tret lo nom de Nicolás María Rivero, que portava un dels carrers de la població, pera posarhi 'l del ganader de toros *Anastasio Martín*.

Per aquesta mostra de amor á la civilisació, l' arcalde de Lora de Río mereix *algo* mes que una creu: mereix un parell de banderillas de foch.

**

Y perque tot resulti graciós en aquella sandunquera provincia, aquí tenen la feta del poble de Garrobo.

Van acordar lidiar un toro, y encare que 'l ganader per cobrar lo seu import tingué de valerse de la guardia-civil, y bon goig que 'ls del tricorni 'l van acompanyar, perque sino al sortir li haurían arreglat els comptes, de totas maneres van enjegar al banyut, y al poch rato, haurían vist al secretari del jutjat, que se las pintava de primer espasa, donant en l' ayre la gran tamborella del sigle.

Ferit gravement el retiraren de la plassa, y com en lo poble no hi ha metje (¿per qué 'l necessitan tenint manescal?) lo manescal va encarregar-se d' examinarli la ferida, consignant en lo parte que aquesta tenia *dos decímetros de ancho por TRES KILÓMETROS de hondo*.

Vels'hi aquí un manescal y un poble que per forsa s' han d' entendre molt bé.

Un mestre de primeras lletres explica l' aritmética als seus deixebles.

—Tinguéu ben present que no es possible sumar quantitats heterogéneas. ¿No sabeu ab aixó lo que vull dir? Vos ho vaig á explicar valentme de un exemple. Sumeu un moltó y una vaca ¿ne sortirán de la suma dos moltóns? ¿Ne sortirán dos vacas? No, de cap manera: la suma es impossible, perque las quantitats son heterogéneas.

Un deixeble que estava escoltant l' exemple ab gran atenció fá un moviment d' extranyesa, y 'l mestre al observar-lo li pregunta:

—¿Que tens Pepito? ¿No t' ha convenut l' exemple que acabo de presentarvos?

—No, senyor—respón lo xaval.—A la taberna de casa sumém un porró de ví y un porró d' aygua y 'n surten dos porróns de ví.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Ma-ni-fes-tar-li*.
- 2.ª ID. 2.ª—*Lla-dó*.
- 3.ª ANAGRAMA.—*Dalit—Dátit—Tilda*.
- 4.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La creu de la Mastia*.
- 5.ª COPA NUMÉRICA.—*Florenca*.
- 6.ª FUGA DE CONSONANTS.—*Campmany*.
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Ella gran y jo petit, no fariam bon partit*.

XARADA

(Ab música de *La Dolores*.)

Si vas á *Prima-dos-tres*
pregunta per la *Dos-terça*,
que *una-tres* de bé que canta
y es amiga de la gresca.

TRES PELOTARIS DE TARRAGONA.

ANAGRAMA

En una escaleta—del carrer de 'n Bot
vaig véurehi una noya—per cert mol total
qu' estava curantse—un asquerós mal
que ¡pobra! tenia—en sa blanca tot.

GRALLAYRE DELS XIQUETS.

TRENCA-CLOSCAS

R. POMS

TUDELA

Formar ab aquestas lletres lo títul de un drama catalá.
P. PET.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: altura.—Tercera: comestibles de pasta.—Quarta: nom de home.—Quinta: un altre nom d' home.—Sexta: astre.—Séptima: consonant.

ABDHERRAMÁN I.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9	—Carrera.
5 1 3 4 1 7 1 8	—Islas de la Oceanía.
8 1 7 2 3 4 1	—Los metjes ne fan.
2 4 3 9 7 1	—Ciutat catalana.
5 9 3 4 3	—Verb.
9 2 3 1	—Objecte musical.
8 9 5	—Verb en temps.
2 6	—Lletra.
5	—Consonant.

F. V. E. J.

GEROGLÍFICH ILUSTRAT

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

EL CERDO

Historia.—Caracteres Zoológicos.—Razas.—Pocilgas.—Reproducción y multiplicación.—Cría y engorde.—Alimentación.—Enfermedades.—Matanzas.—Salchichería.

POR R. SALAVERA y TRIAS

Un tomo 8.º Ptas. 4.

COLECCION DIAMANTE (Edición López)

Tomo 54

CUENTOS EN GUERRILLA por MARIANO DE CÁVIA
Precio 2 reales.

Pídanse catálogos de esta Colección que se facilitan gratis.

EL LIBRO DE LOS ESPOSOS Guía para curar la impotencia, la esterilidad y todas las enfermedades de los órganos genitales, con 120 fórmulas para medicarse por sí mismo con la más absoluta reserva.

POR EL **Doctor Rauland**

Un tomo 8.º Ptas. 4.

NUESTROS MILITARES | **REVISTA DE COMISARIO**

POR **FRADERA**

ALBUM AL CROMO.

Ptas. 1'50.

POR **FRADERA**

ALBUM AL CROMO.

Ptas. 1'50.

BARCELONA Á LA VISTA

ALBUM de 192 fotografías de la Capital y sus Alrededores

encuadernado con elegantes tapas articuladas y cordones de seda. **Pesetas 8.**

Próximamente verá la luz pública el

ALMANAQUE BAILLY-BAILLIERE

ó SEA

PEQUEÑA ENCICLOPEDIA POPULAR

DE LA VIDA PRÁCTICA

para el año 1898

PRINCIPALES CAPÍTULOS QUE TENDRÁ LA OBRA:

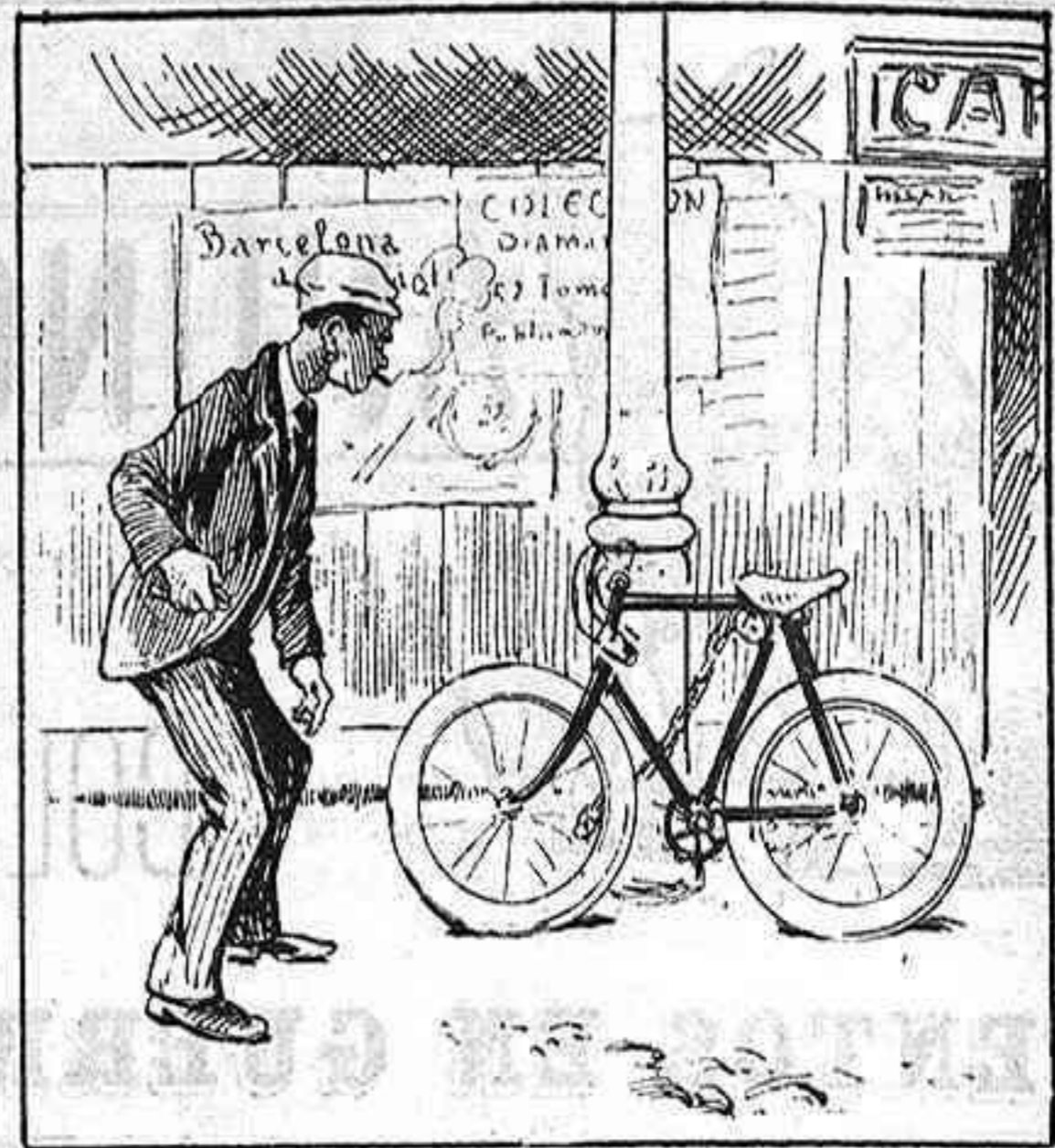
Calendario perpetuo.—Señas para conservar.—Casas recomendadas.—La familia.—El año 1898.—Concordancia de los diversos calendarios.—El año astronómico para 1898.—Calendario de 1898.—Agenda.—Historia del año 1896-1897.—El Universo.—Historia Universal.—Geografía.—Estadística.—Literatura.—Bellas Artes.—Matrimonio.—Hogar.—Nuestro dinero.—Ciencias vulgarizadas.—Agricultura.—Juegos.—Sport.—Los sitios reales.—Vida práctica.—Guía de medicina práctica.—Nuestros concursos.

PRECIOS: En rústica Ptas. 1'50.—Encuadernado Ptas. 2.

Se admiten pedidos, que serán servidos al publicarse la obra.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

CICLISTA PREVINGUT...

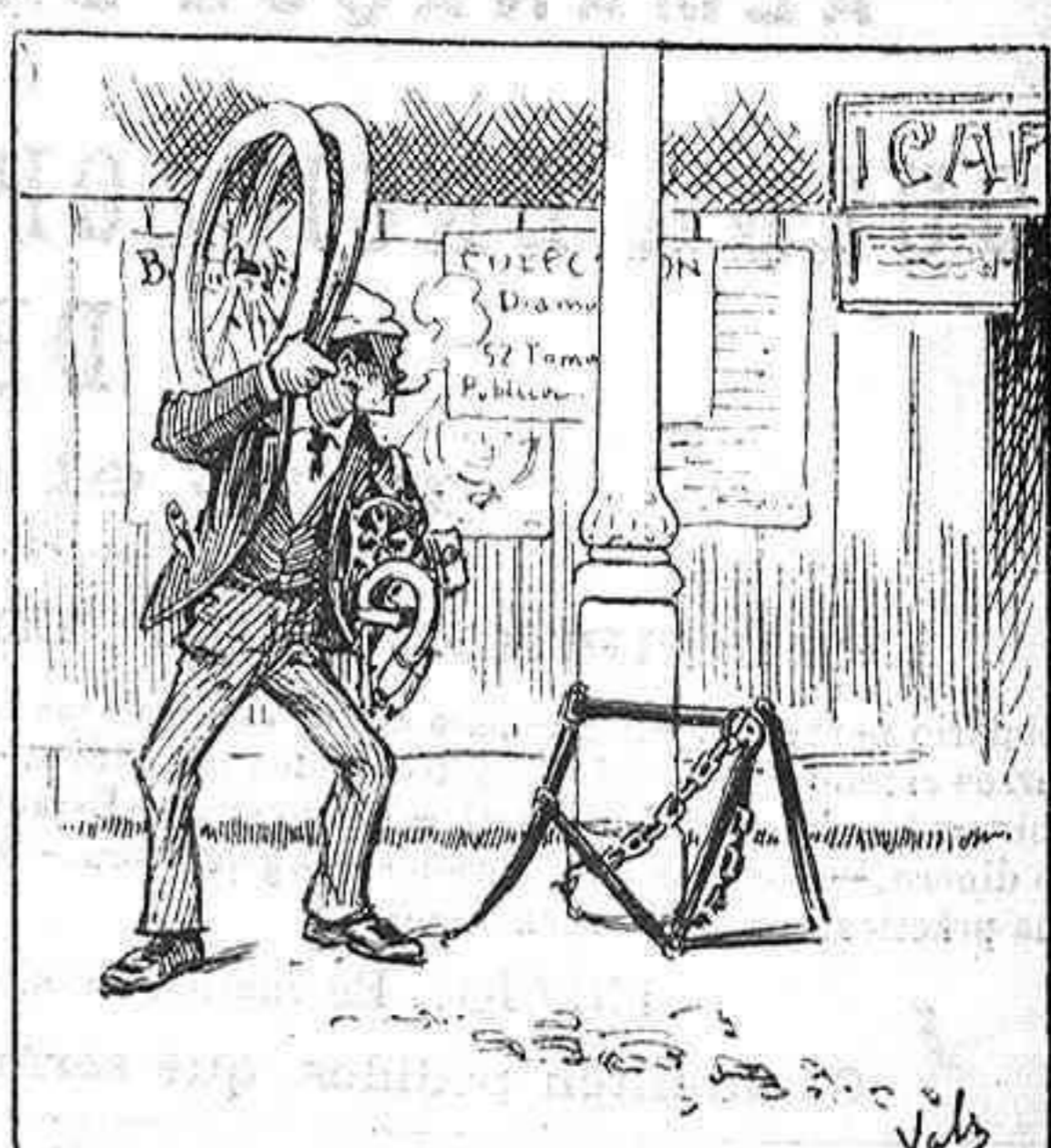
—Nada, mentres prencn café, lliguémla: no s' hi pert ré.

—¡Ay ay! ¡quina bicicleta! ¿Qué deu ferhi aquí, pobreta?

—Vinga la clau: vull probar si la sabré desmontar.

—Con una falda.... ¡Ja ho crech! En mitj quart la deixo en sech.

—L' última roda, y amunt: ¡a tenim el fato á punt.

—Del que queda, si m' erro, se 'n pot fer fé un llit de ferro.